

Strídání u Subaru

Loňská premiéra soutěžní posádky Václav Kopáček – Barbora Rendlová na Rallye Šumava vypadala po první etapě slibně. Se Subaru Impreza se ujali vedení mezi produkčními vozy. Pak za zkrácení tratě přišlo vyloučení. Výlet do Klatov přesto jednu příjemnější stránku z pohledu této sympatické dvojice měl.

Při setkání s Vojtou Štajfem dostal tehdy sedmadvacetiletý pilot nabídku, zda by se nechtěl stát členem jeho závodního týmu při soutěžích mistrovství Evropy. Nakonec absolvoval v roli mechanika i mexickou La Carreru Panamericana. Když Vojta hledal svého nástupce u Subaru, měl to snadnější.

A tak letos čekala Václava s Barborou nová premiéra, tentokrát v ostríleném týmu Duck Racing Subaru ČR. Před startem domácího šampionátu jsem oba rád v pražském Free-style Parku trochu vyzpovídal.

Václave, tehdy v Klatovech, jak moc tě Vojta Štajf překvapil?

Nejprve mě potěšil. Znali jsme se jen od vidění, ale po páteční etapě za mnou přišel a pochválil mě za můj výkon. Náhodně jsme se ale potkali druhý den, když pro mne soutěž předčasně skončila a on zase řešil své auto, se kterým havaroval Andrej Barčák. Pozdravili jsme se a on se mezi řečí zeptal, jestli nemám řidičský průkaz na nákladní

auto. Když jsem přisvědčil, nabídl mi, jestli jim nechci pomoci převážet závodní auto na evropské soutěže. Byla to výborná zkušenost. Jednak jsem viděl špičkové evropské podniky a současně práci profesionálního závodního týmu. Na La Carreru Panamericana jsem jel už jako mechanik. A když jsme s Bárrou obsadili na podzim při Rallye Klatovy sedmé místo, což byl loni náš nejlepší výsledek, a celkově skončili v domácím šampionátu druzí ve třídě 3, přišla nabídka stát se jezdcem týmu Duck Racing Subaru ČR.

Čím byla z tvého pohledu zajímavá?

Já sice s Imprezou závodím už od roku 2012, ale bylo to auto, které jsem si připra-

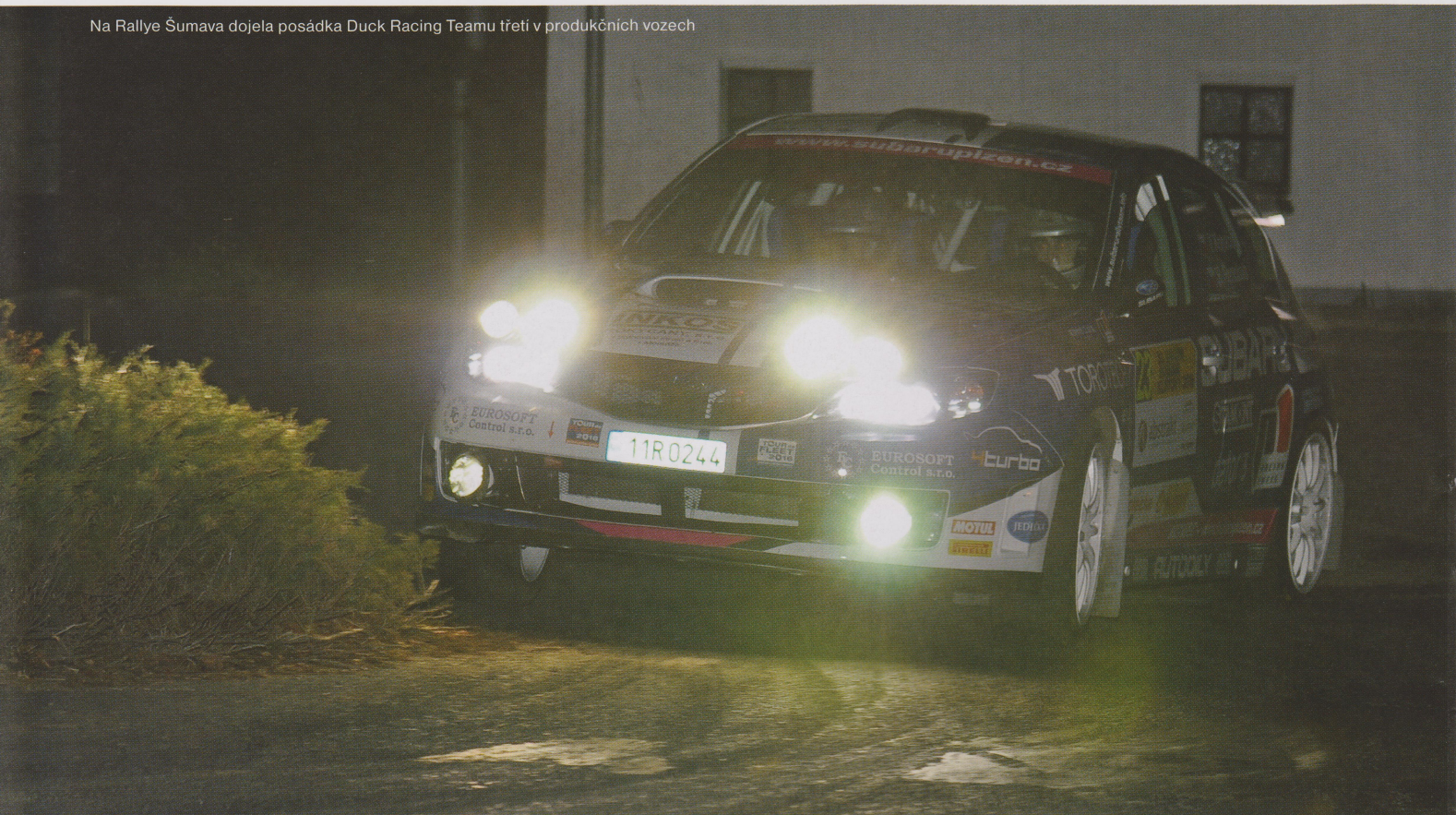
Václav Kopáček a Barborou Rendlovou

voval sám a hlavně podle svých finančních možností. V novém týmu jsem usedl do vozu, o který se nyní stará zkušený, profesionální tým v čele s Pavlem Janouškem. Vůz je složený kompletně z nových věcí a využívá maximálně homologací. To jsem si loni nemohl dovolit. Jednak by to trvalo strašně dlouho, než bych auto dostal na jeho současnou úroveň, a ještě by to stálo hromadu peněz.

Václave, ještě jednou se vrátím do loňských Klatov, protože by mě zajímalo, jak jste si vlastně zkrátili trať?

Byla to taková souhra náhod. Když jsme auto vyzvedávali z uzavřeného parkoviště, zastavil mě hlavní technický komisař a vysvětloval mi,

že v budoucnu nepůjde mít světelnou rampu na voze přidělanou způsobem, jakým jsme to udělali. Čas běžel, tak jsem pak rychle sedl do auta a dojel k časové kontrole a po ní do servisu. Jen jsme zvedli auto, už na mě mávala Barbora, že musíme ještě do jedné časovky. Jenže jsme nevěděli kudy. Chvilu to trvalo, než jsme se zorientovali a já, jak jsem pospíchal, jsem přejel travnatý pás. Časovku jsme stihli, ale po úvodních erzetách jsem

zjistil, že už pospíchat nemusím. Byli jsme mezitím vyloučeni za zkrácení tratě. Přitom šlo asi o třicet metrů. Bylo to tvrdé, ale nedalo se nic dělat.

Možná vás to připravilo o titul, nebo vás víc mrzely havárie v Českém Krumlově a na Rallye Agropa?

Určitě jsme měli smůlu na Českém Krumlově, protože to nebyla žádná havárie, ale sklouzli jsme do příkopu a auto zůstalo viset

na břiše. Bohužel nikde nikdo, kdo by nám pomohl. Na Rallye Bohemia nám zase vytekl olej z převodovky. Nedoješli jsme a ještě to bylo drahé. Nakonec jsme ve třídě skončili druzí. Udělali jsme chyby, ale na druhou stranu zajeli dobré soutěže, takže s loňskou sezonou jsme byli s Barbarou spokojeni.

Volný pohár jsi jel už v roce 2005 a od té doby jsi vystřídal řadu spolujezdců. Jak jste se dali dohromady s Barbarou?

Po sezoně 2014 jsem hledal spolujezdce, který by měl zkušenosti s jízdou v silném autě. Neuspěl jsem. Pak jsem seděl se s bratrancem Romanem a pouštěli si desítky záběrů z kamer a hledali, koho bychom mohli oslovit. Byla to úmorná práce a zdálo se, že to stejně k ničemu nebude. O Báře jsem věděl, ale popravdě řečeno byla až jedna z posledních, kterou jsem oslovil. Dodnes jsem rád, že jsem to udělal. Barbora se snaží

a dělá pro tým strašně moc. Neměnil bych.

A co na to Barbora?

Václav tak dlouho vybíral, až jsem zbyla já. Týden před Šumavou mi zavolał a sdělil, že prostě jet musím. Hodil mě do vody a plav.

Oba jste nasadili velice slušné tempo, ale prozradte mi, Báro, kdy vy jste objevila automobilové soutěže?

Když jsem se s rodiči přestěhovala do Plzně, hledala jsem kamarády a našla jsem takovou partu kluků, kteří se věnovali rallye. Tak jsem s nimi začala jezdit na soutěže, dokonce jsem i vařila, a jednou jsem řekla, že bych to také chtěla zkusit. A týden na to jsem už seděla v autě a jela v roce 2010 svoji první soutěž, která se jmenovala Rallye malé Monte Chříč. Byl to amatérský pohár, ale my jsme uspěli a já už u toho zůstala. Nejprve jsem jezdila Rallye cup s Martinem Vlčkem, pak Pohár ČR s Janem Vostrým a nakonec v roce 2014 Českomoravský pohár se Štěpánem Zabloudilem. Někaké soutěže jsme absolvovali i v Německu.

Václave, o tobě se ví, že tě k soutěžím přivedl táta. Navíc žijete v Blovicích, kde se soutěžím dařilo. Co mě ale zaujalo, že jsi začal závodit s Wartburgem. Či to byl nápad?

To musím vysvětlit. Táta sice často za mého dětství hovořil o rallye, jak jsou to úžasné závody, ale stále se nic nedělo. Ve dvanácti jsem na něho už tlačil, aby tedy nějaké auto konečně koupil. Peněz jsme moc neměli, proto pořídil Wartburga, který upravil pro volný pohár. A začali jsme se věnovat soutěžím. Já chtěl ale vždycky jenom řídit. To se mi splnilo v sedmnácti, kdy jsem jel první

amatérskou soutěž. Byl jsem sice psaný jako spolujezdce, ale s bratrancem jsme se měli za volantem střídat. Po první RZ řekl, že takhle by s autem nikdy nejel, a tak jsem u volantu zůstal. Čtrnáct dní po tom, co jsem měl řidičák, už jsem absolvoval první oficiální soutěž s Wartburgem. Bylo to v roce 2005. Měli jsme se s tátou střídat, ale když viděl, jak jedu, raději si pořídil Golfa a já zdědil Wartburga. Chtěl jsem ale samozřejmě lepší auto. Od Jirky Pertlíčka jsem koupil Suzuki Ignis Sport. Rád ale vzpomínám na Škodu Fabia, se kterou jsem tři roky jezdil sprinty. Bylo to velmi dobré auto. V roce 2012 jsem s ním jel ještě rakouskou Jänner rallye, ale pak už jsem usedl za volant Imprezy STi.

Jaký máš letošní cíl?

Vyhrát třídu 3 produkčních vozů. Já nezávodím proto, abych byl někde pátý, nebo desátý, ale abych zvítězil. O tom jsou závody.

Děkuji za rozhovor.

Ještě doplním, že při Rallye Šumava absolvovali Václav Kopáček se spolujezdkyní Barbarou Rendlovou úspěšnou premiéru v týmu Duck Racing Subaru ČR. Ve třídě 3 produkčních vozů vyhráli osm rychlostních zkoušek z dvanácti, ve třetí dokonce zajeli desátý absolutně nejrychlejší čas a po první etapě jasně ve třídě vedli. Jenže kvůli nefunkčnímu diferencálu se na osmé RZ nevešli do retardéru, skončili v příkopu, a tak nakonec brali body za třetí místo. V absolutní klasifikaci byli jednadvacíti.

Text: Karel Malina

Foto: archiv Duck Racing Subaru ČR

